

Arrest

nr. 89 123 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 mei 2012 houdende de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M.- C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1944.

Op 9 juni 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn, in functie van haar dochter S.B.

Op 2 december 2009 verkrijgt zij een F-kaart.

Op 10 mei 2012, met kennisgeving op 8 juni 2012, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: L., A. (...), Nationaliteit :Marokko, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: Melloussa, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging op 09.06.2009, en verkreeg de F-kaart op 02.12.2009

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 17.02.2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 09.03.2012, en legde hiertoe geen relevante documenten voor.

Betrokkene legde enkel een OCMW-attest voor waaruit bleek dat betrokkene vanaf 01.11.2009 tot op heden OCMW steun ontving. Hieruit valt af te leiden dat betrokkene niet langer ten laste is van de EU-burger in wiens functie de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Uit het rijksregister blijkt eveneens dat betrokkene er sinds 22.03.2010 geen gezinscel meer mee vormt.

Bijgevolg voldoet betrokkene dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als ascendant (art 40bis §2, 4 — wet 15.12.1980) en wordt het verblijfsrecht beëindigd (art 42quater — wet 15.12.1980). Gezien er door betrokkene geen gewag werd gemaakt van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat gevold te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan *“la violation des articles 42 quater §1er, al.3 de la loi du 15 décembre 1980 telle que modifiée par la loi du 8 juillet 2011, des articles 1, 2, 3, et 4 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe général de bonne administration, de l’erreur manifeste d’appréciation, du principe général de droit selon lequel l’autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause.”*

Het middel luidt als volgt:

“En ce que la décision attaquée met fin au droit de séjour de Madame L. (...) en tant qu’ascendant charge au motif que Madame L. (...) entre-temps bénéficierait de l’aide du CPAS et n’a pu faire valoir d’éventuels éléments humanitaires;

Alors que Madame L. (...) a bien, lors de sa convocation auprès de l’Administration Communale, présenté les éléments propres à sa situation, à savoir:

- Le fait qu’elle vive auprès de sa fille suite au divorce de cette dernière;

- Le fait qu’elle s’occupe des quatre enfants dont un souffre d’autisme;

- Le fait qu’elle n’ait plus aucune attache au Maroc;

- Le fait que vu son âge, il lui est difficile de présenter des documents desquels il apparaîtrait qu’elle soit en formation, en recherche d’un travail !;

Que la portie adverse a dès lors mal apprécié la situation concrète de Madame L. (...):

Que, bien que l’article 42 quater §1er, al.3 impose à la partie adverse de tenir compte de l’âge, de l’état de santé, de la situation familiale et économique de la requérante, force est de constater qu’elle n’a pas procédé à un examen minutieux in concreto de la situation de Madame L. (...);

Que c'est donc bien la partie adverse qui viole le principe de bonne administration en ne prenant pas en compte tous les éléments explicatifs fournis par Madame pour ne retenir à son encontre que les plus défavorables;

Que la partie adverse aurait donc dû effectuer un examen concret et individualisé de la situation ce qu'elle n'a pas fait en l'espèce;

Qu'eu égard au principe de bonne administration, elle aurait dû prendre en considération tous les éléments de la cause au lieu de retenir les éléments les plus défavorables:

Qu'en conséquence, il convient d'annuler la décision querellée;"

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van:

- de artikelen 42quater, § 1, al. 3 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- het beginsel van behoorlijk bestuur;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster acht voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen rekening zou gehouden hebben met de concrete situatie van verzoekster.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekster als derde vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verwerende partij de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

Dit onderdeel van verzoeksters eerste middel zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een einde werd gesteld aan het recht op verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

“Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging op 09.06.2009 ,en verkreeg de F kaart op 02.12.2009. Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de FOD Maatschappelijke Integratie dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW Overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 17.02.2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 09.03.2012, en legde hiertoe geen relevante documenten voor.

Betrokkene legde enkel een OCMW-attest voor waaruit bleek dat betrokkene vanaf 01.11.2009 tot op heden OCMW steun ontving Hieruit valt af te leiden dat betrokkene niet langer ten laste is van de EU-burger in wiens functie de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend Uit het rijksregister blijkt eveneens dat betrokkene er sinds 22.03.2010 geen gezinscel meer mee vormt

Bijgevolg voldoet betrokkene dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als ascendant (art 40bis §2, 04 — wet 15.12.1980) en wordt het verblijfsrecht beëindigd (art 42quater — wet 15.12.1980). Gezien er door betrokkene geen gewag werd gemaakt van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12,1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat gevold te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters concrete situatie heeft geoordeeld dat verzoekster niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als ascendent voldeed.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

De verwerende partij laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds sinds 01.11.2009 steun ontvangt vanwege het OCMW. Verzoekster betwist deze vaststelling ook niet in haar verzoekschrift Bovendien blijkt uit het rijksregister dat verzoekster geen gezinscel meer vormt met het familielid in functie waarvan het verblijfsrecht werd bekomen. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd geheel terecht vastgesteld dat verzoekster niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als ascendent voldoet.

In zoverre verzoekster voorhoudt dat door de gemachtigde geen rekening zou zijn gehouden met artikel 42quater, § 1, 3e lid van de Vreemdelingenwet, merkt de verwerende partij op dat verzoekster niet dienstig kan betwisten dat zij door de gemachtigde werd uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten. Verzoekster heeft evenwel nagelaten om op deze uitnodiging in te gaan en zij heeft geen relevante documenten voorgelegd, waarmee rekening zou kunnen worden gehouden bij de beoordeling van het dossier.

De verwerende partij laat gelden dat het uiteraard aan verzoekster toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar verblijfsrecht. Verzoekster is niet ernstig in zoverre zij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aanwrijft dat geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd.

“Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. “(R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met humanitaire elementen die hem door verzoekster niet werden meegedeeld, spijs de uitnodiging daartoe per brief dd. 09.03.2012.

“3. 7. Verzoekster verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de taalproblematiek bij het vinden van werk en haar niet voldoende de tijd gegeven te hebben een nieuwe taal te leren en wijst op haar inspanningen dienaangaande, maar uit niets blijkt dat ze de verwerende partij daarvan op de hoogte gebracht heeft, hoewel deze op 13 oktober 2011 een uitnodigingsbrief verstuurde naar de betrokken gemeente om verzoekster uit te nodigen haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. (...) 3.8. Waar verzoekster verwijst naar humanitaire redenen om haar alsnog minstens tijdelijk toe te laten in België te verblijven, dient de Raad op te merken dat verzoekster dergelijke omstandigheden niet kenbaar gemaakt heeft aan de verwerende partij. Alleszins voorziet artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet niet dat een burger van de Unie om humanitaire redenen hei' verblijfsrecht kan behouden. Indien verzoekster om humanitaire redenen een

verder verblijf in België beoogde stond het haar vrij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.” (R.v.V. nr. 81 403 van 21 mei 2012)

“Waar verzoekster in het verzoekschrift nog aanhaalt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, er voldoende humanitaire redenen voorhanden waren om haar de kans te geven haar situatie te regulariseren, dient vastgesteld dat verzoekster, hoewel haar dit expliciet gevraagd werd bij schrijven van 13 oktober 2011, op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van humanitaire redenen waarmee de gemachtigde rekening zou moeten houden.

De Raad herhaalt dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te houden met gegevens die haar ondanks uitdrukkelijke vraag, niet kenbaar werden gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 81 032 van 11 mei 2012)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een einde diende te worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.1.3. De artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40bis, §2, 4° en 42quater van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij, die een F-kaart verkreeg als bloedverwant in opgaande lijn in functie van haar dochter, een einde wordt gesteld nu zou blijken dat zij sinds 1 november 2009 OCMW steun ontvangt en bijgevolg niet meer ten laste is van haar dochter in wiens functie de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, zij ook niet langer een gezinscel vormt met haar dochter en geen toelichting gaf op de vraag of er humanitaire redenen bestaan waarmee rekening dient gehouden te worden bij het nemen van de bestreden beslissing. Aldus voldoet de verzoekende partij volgens de bestreden beslissing niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als ascendent.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu een onderzoek in van de aangevoerde schending van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij verkreeg een verblijfsrecht op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet als bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie, namelijk haar meerderjarige dochter S.B.

Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin gedurende de eerste drie jaar van het verblijf in principe een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. Deze bepaling, waarop de bestreden beslissing is gegrond, luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 februari 2012 een uitnodigingsbrief naar de gemeente Vilvoorde stuurde om de verzoekende partij uit te nodigen eventuele humanitaire elementen toe te lichten waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bij de beslissing omtrent het beëindigen van het verblijfsrecht rekening gehouden dient te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze uitnodigingsbrief werd op 9 maart 2012 betekend aan de verzoekende partij. De verzoekende partij zou enkel een OCMW-attest hebben overgemaakt waaruit blijkt dat zij sinds 1 november 2009 een leefloon geniet. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij nog over een nuttige termijn beschikte om het verblijfsrecht te beëindigen.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met haar concrete situatie bij het nemen van de bestreden beslissing en aldus artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet te schenden. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, namelijk dat geen relevante elementen werden voorgelegd om het bestaan van humanitaire elementen

toe te lichten waarmee rekening dient gehouden te worden bij het nemen van de beslissing tot het beëindigen van haar verblijfsrecht, houdt de verzoekende partij in haar verzoekschrift voor dat zij naar aanleiding van de uitnodiging volgende elementen die specifiek betrekking hebben op haar situatie heeft aangebracht:

- *Le fait qu'elle vive auprès de sa fille suite au divorce de cette dernière;*
- *Le fait qu'elle s'occupe des quatre enfants dont un souffre d'autisme;*
- *Le fait qu'elle n'ait plus aucune attache au Maroc;*
- *Le fait que vu son âge, il lui est difficile de présenter des documents desquels il apparaîtrait qu'elle soit en formation, en recherche d'un travail !;*

Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat de verzoekende partij, die niet betwist te zijn uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten, naar aanleiding van de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken andere elementen of bewijzen heeft aangebracht waarmee rekening gehouden dient te worden dan het attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij sinds 1 november 2009 een leefloon geniet.

Ter terechtzitting kan de raadsman van de verzoekende partij niet antwoorden op de vraag om een bewijs te leveren van het feit dat de vier opgesomde humanitaire redenen kenbaar zijn gemaakt aan de verwerende partij.

Uit het administratief dossier blijkt onder meer dat de recente briefwisseling van de Dienst Vreemdelingenzaken ten aanzien van de verzoekende partij verloopt via het adres A.(...)straat Vilvoorde en dat het OCMW van Vilvoorde in haar verklaring van 28 maart 2012 betreffende het leefloon van de verzoekende partij als adres de A.(...)straat Vilvoorde opgeeft en bovendien geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift dit adres op als zijnde haar verblijfplaats. Verder bevat het administratief dossier slechts een attest van gezinssamenstelling daterend van 9 juni 2009, waarop haar dochter, haar schoonzoon en hun vier kinderen vermeld staan. Het hierop vermelde adres van haar dochter en het gezin van haar dochter betreft "V.(...) 12 A 2290 Vorselaar". Onderaan dit attest, dat een kopie van een fax betreft, werd handgeschreven toegevoegd: "A.L. verblijft hier sinds het gezin naar Vorselaar is verhuisd." Aldus blijkt uit het dossier niet en toont de verzoekende partij niet aan nog woonachtig te zijn op het adres in Vorselaar, alwaar zij verbleef op het moment van het indienen van de aanvraag en waarvan zich een attest ter staving in het dossier bevindt. Gegevens over het huidig adres van de dochter van de verzoekende partij en haar gezin kunnen niet worden teruggevonden in het administratief dossier en worden evenmin aan het verzoekschrift toegevoegd. Het voorgaande in acht genomen, weerlegt de verzoekende partij met haar verzoekschrift het motief dat zij geen gezinscel meer vormt met haar dochter niet, nu zij louter beweert dat "elle vive auprès de sa fille" en "que Madame L. vit ici sur le territoire du Royaume depuis juin 2009 auprès de sa fille et de ses petits-enfants."

Evenmin betwist zij of weerlegt zij dat zij niet meer ten laste is van haar dochter en dat zij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als ascendent voldoet. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het verwijt dat de verwerende partij niet met alle concrete, op haar situatie betrekking hebbende elementen heeft rekening heeft gehouden en geen grondig onderzoek heeft gevoerd, hetgeen een schending van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet met zich meebrengt. De verwerende partij kan echter geen rekening houden met humanitaire elementen die haar niet werden meegedeeld, ondanks de uitnodiging daartoe per brief op 9 maart 2012.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In zoverre de verzoekende partij met de schending van het "*principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous éléments pertinents de la cause*" de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht bedoelt, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken en laat voor het overige na aan te duiden met welke andere elementen geen

rekening werd gehouden, zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het “*principe général de bonne administration*”, laat zij na te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“En ce que la décision querellée porte atteinte au droit au respect de la vie privée et de la vie familiale de Madame L. (...):

Alors que le lien familial recouvre « un ensemble de faits et de réalités tout à la fois d'ordre biologique, sociologique, juridique et social. Le lien est divers et diversifié: lien avec les parents, avec le conjoint, avec les enfants, avec la fratrie, avec des amis... »,

(J.ANDRIANTSIMBAZOVINA, Le maintien du lien familial des étrangers, in Le droit au respect de la vie familiale au sens de la CEDH, Bruylant, 2002, p.213)

Que la « vie privée » représente pour la Cour européenne toutes les relations humaines, c'est-à-dire « le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité»; (Arrt Niemietz c/ Ahlemagne du 16 décembre 1992, série A, no 251-8, p.33 § 29; Arrêt Botta c/ Italie du 24 février 1998: F.5L.JbRE, « Les aléas de la notion de vie privée dans la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme » in Mélange Louis Edmond Pettiti, Bruylant, 1997, p. 687-705)

Qu'en l'espèce, to partie adverse n'a pas pris toutes les mesures nécessaires afin d'assurer Madame L. (...) l'effectivité de ce droit à la vie privée et familiale ici en Belgique:

Que, d'une part, les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (CEDH, 5 février 2002, Conka/Belgique, §83) et, d'autre part, que cet article prévaut sur les dispositions de to bi du 15 décembre 1980 (CE, 22 décembre 2010, n° 210.029), il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre une décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances de l'espèce; (CCE, Arrt n0 75.246 du 16 février 2012)

Que Madame L. (...) vit ici sur le territoire du Royaume depuis juin 2009 auprès de sa fille et de ses petits-enfants:

Qu'en l'espèce, la partie adverse a agi de façon disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux:

(Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002 : CEDH, arrt Berrehab (1988), Arrêt Mustaquim (1999): Van brooghenbroeck, S., Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57))

Que ce faisant, la décision entreprise viole la disposition de l'article 8 de la CEDH;”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“Verzoekster voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Opdat verzoekster een schending van de voormelde verdragsbepaling aannemelijk zou maken, dient zij op voldoende nauwkeurige wijze het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop dit werd geschonden door de bestreden beslissing.

“4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te

tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. “ (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd vastgesteld dat verzoekster geen gezinscel meer vormt met haar dochter.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 4832 1/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

De verwerende partij laat derhalve gelden dat verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig privéleven geenszins aannemelijk maakt.

Daarenboven wenst de verwerende partij er op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrij stelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad geenszins tot gevolg dat verzoekster definitief van haar familieleden wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoeksters tweede middel dus niet kan worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar dochter en diens vier kinderen om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier, waaruit zoals bij de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet niet blijkt dat de verzoekende partij samenwoont met haar dochter en diens gezin, wordt in casu het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet aangetoond. Minstens is geen bijzondere band van afhankelijkheid, anders dan de gewone affectieve band van de verzoekende partij ten overstaan van haar meerderjarige dochter aangetoond.

Tenslotte toont de verzoekende partij niet aan dat haar privéleven geschonden is. Zij voert aan reeds sinds juni 2009 in het Rijk te verblijven. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, deze elementen beletten echter niet dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd kan worden en geven haar niet het recht verder op illegale wijze in België te verblijven. Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. BEELEN